

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנַי פְּרֻשֵׁת וְזֹאת הַבְּרָכָה ב' דְּחוּל הַמוֹעֵד סוּכּוֹת (בְּחוּ"ל א')

י"ז תְּשׁר"ג ה'תשפ"ד - שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁנֵי עַם רִשׁ"י

מִשֶּׁה מִמְּשִׁיךְ לְבָרְךָ אֶת הַשַּׁבָּטִים בַּיּוֹם פְּטִירְתּוֹ:

לוי- אֶהְרֹן שֶׁהוּא הַלְוִי הַמְּפָרָסֵם בְּיוֹתֵר, הִיָּה צְדִיק. הַכֹּהֲנִים, צֶאֱצָאֵי אֶהְרֹן, יִלְמְדוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה וַיִּקְרִיבוּ קִטְרֹת וְקָרְבָּנוֹת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

אִם מִיִּשְׂרָאֵל יִנָּסֶה לְעוֹרֵר מַחְלָקֶת כִּי יִרְצֶה לִהְיוֹת כֹּהֵן, ה' יַעֲזֹר לַכֹּהֲנִים לְנַצַּח. אִם הַכֹּהֲנִים צְרִיכִים לֶחֶלֶם עַל יְהוּדוֹת, ה' יַעֲזֹר לָהֶם. (זֶה קָרָה בְּמַהְלֵךְ הַסַּפּוּר שֶׁל חֲנֻכָּה - מְשַׁפַּחַת מִתְתִּיָּהוּ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל נִצְחָה אֶת הַיְּהוּדִים שֶׁרָצוּ לְגָרוֹם לַיהוּדִים לְהַפְסִיק לְשִׁמּוֹר תּוֹרָה וּמִצְוֹת).

הַיּוֹת וּמִשֶּׁה דָּבַר עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הוּא כַּעַת מְבָרֵךְ אֶת שְׁבֻט בְּנֵימִין שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ שָׁכַן בְּחֻלְקוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְחֲמֵשׁ שָׁל מְחַר נִלְמַד אֶת הַבְּרָכָה לְיוֹסֵף שֶׁהִמְשִׁיכָן שָׁכַן בְּנַחְלָה שְׁלוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

לְמִרוֹת שְׁיוֹסֵף הִיָּה צְרִיף לִהְיוֹת הַבָּא בְּתוֹר כִּיּוֹן שֶׁהוּא גָּדוֹל יוֹתֵר, מִשֶּׁה נוֹתֵן אֶת הַבְּרָכָה לְבְנֵימִין קוֹדֵם כֹּל הַיּוֹת וּבֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא חָשׁוּב יוֹתֵר מִהִמְשִׁיכָן, נִמְצָא בְּנַחְלָתוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

בְּנֵימִין- הַשְּׂכִינָה תִּהְיֶה בְּנַחְלָתוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִיַּד בְּשִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. לְכַשִּׁיבְנָה, הַשְּׂכִינָה כְּבָר לֹא תַעֲזֹב אֶת הַמָּקוֹם!

תהלים / יום י"ז לחדש פרקים פ"ג- פ"ז

בפרק פ"ד הנאמר בתהלים של היום, יש פסוק מאד מכר "אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה". (הפסוק שאחריו איננו אשרי העם שככה לו..).

פסוק זה נוסף בהקדמה ל"אשרי" אותו אומרים מידי יום בתפלה.

החלק העקרי של אשרי מתחיל דוקא במלים "תהלה לדוד". בשיר הזה דוד המלך משבח את ה' בכל אותיות הא', ב'.

מדוע התוסף הפסוק אשרי יושבי ביתך לפני "תהלה לדוד"?

"אשרי" הוא בחלק התפלה שנקרא "פסוקי דזמרה". בחלק זה משבחים את ה' ומזכירים את אהבתו ויראתו לפני שמבקשים ממנו את צרכינו בתפלת העמידה. חכמים אומרים תהלה לדוד הוא השבח העקרי של פסוקי דזמרה והפסוק "אשרי יושבי ביתך" התוסף בהתחלה כדי להזכיר לעצמנו עד כמה מיוחד לשבח את ה' בתהלה לדוד ובשאר פסוקי דזמרה. אומרים- אשרי, מאשרים אלו שחיים בבית ה' ומקדישים את זמנם לשבחו לפני תפילת העמידה.

תניא / אגרת הקדש סימן כ"ב (י"ז תשרי שנה פשוטה)

באגרת הזו, האדמו"ר הזקן אומר לחסידים שהם יבואו ליחידות רק עבור עניינים רוחניים, כמו ללמד איך להתפלל בכונה, איך ללמד תורה, ואיך לעבוד את ה' בחיות. עבור דברים גשמיים האדם לא צריך לבוא לקבל ברכה.

אם קורה לאדם משהו כואב או לא נח, הוא צריך לזכר שהכל מאת ה'. ה' אוהב אותנו, והוא גרם לאותו מארע שיתרחש. הוא לא צריך להתלונן לרבי ולבקש ממנו שיעזר ויגרום לך שאותו דבר יפסיק.

אבל אם זה מפריע לו, האם יש משהו שעליו לעשות? הוא לא יכול להתעלם מזה!

היום האדמו"ר הזקן אומר לנו שה' גם הורה לנו מה לעשות:

אנו יודעים שלחכמים שלמדו אותנו תורה היתה רוח הקדש, הם רק אמרו דברים שה' שם בפיהם, לכן ה' שגרם לאותם מארעות להתרחש, גם נתן את העצות מה לעשות עמם.

בגמרא, חז"ל אמרים, שאם אדם רואה שדברים לא טובים קורים לו, הוא צריך לפשפש במעשיו (לחשב על ההתנהגות שלו) ולראות אם יש משהו שהוא צריך לשפר כדי למלא את רצון ה'.

זו התשובה! צריכים לחשב מדוע מתרחשים דברים אלו. לה' אכפת שנתנהג בדרך הנכונה וכאשר מתחילים להתנהג בדרך שהוא רוצה, ה' (שתמיד אוהב אותנו) יראה לנו עד כמה הוא אוהב אותנו וכן נתגבר על הדבר שמעיק עלינו.

ועדין, ידוע שהרביים כן נתנו לחסידים ברכות והוראות גם בדברים גשמיים.

בתשמ"ח הרבי אמר לחסידים (כמו שהאדמו"ר הזקן כותב באגרת הזו) לא להביא בפניו שאלות כאלו ושישגן דרכים אחרות כיצד לקבל עזרה בדברים גשמיים שמציקים לאדם.

בהמשך, חלק מהחסידים עדין שלחו לרבי שאלות ובקשו ברכות. הרבי שאל את המזכירים- האם לא בקשתי מהם להפסיק לשלוח לכאן מכתבים ושאלות כאלו? מדוע החסידים עדין שולחים אותם? המזכיר ענה, שאולי זה כמו אצל האדמו"ר הזקן, למרות שהוא אמר שלא לעשות כן, חסידים עדין המשיכו לשלח את השאלות...

הרבי שמע את התשובה והמשיך לענות למכתבים בהם חסידים בקשו ברכות גם לדברים גשמיים.

הרבי בותב כּאן מנהיגים לשבת חול המועד:

בלכה דודי אמרים "גם בשמחה ובצהלה" במקום "גם ברנה".

לפני קדוש אמרים את החלקים של שבת בלחש (כגון שלום עליכם ואשת חיל) ורק את הקדוש מתחילים בקול.

בתפלת מוסף של סכות ישנם קטעים שונים לכל יום בחג, בגלל שבכל יום הקריבו קרבן אחר. אבל אמרים את אותו קטע לאחר מכן, האומר כמה סלת וכמה יין הקריבו יחד עם הקרבנות. בשבת אין אמרים הושענות.

~

היום הרבי מסביר חלק מהושענות בהסבר חסידי ממאמר, כדלהלן:

כשנשמה יורדת לעולם, יש לה תפקיד מיוחד. היא צריכה להשתמש בכל הדברים הגשמיים שמוצאת מדי יום בדרך שבה ה' למד אותנו בתורה. מאז שאדם הראשון וחוה חטאו בחטא עץ הדעת, ה' עירבב את כל הדברים בעולם, בכל דבר יש טוב ורע מערבבים. לכן, הדברים שבהם אנו נתקלים במשך היום יש בהם דברים טובים ויש בהם דברים לא טובים. לדגמה - אכל שמתר לנו לאכול, זה טוב, אנו יכולים לאכול ולקבל ממנו חיות כדי לעבוד את ה'. אבל יש בו גם רע - אם אדם אוכל ממנו רק לשם תאוה, כי הוא אוהב לאכול ואחר כך סתם הולך לישון או לשחק משחק. עבודתו של היהודי היא להשתמש בכל הדברים הגשמיים האלו ולהוציא מהם את הטוב! לכן הנשמה משתמשת בכחותיה, אבל היא לא צריכה להשתמש בכח החזק יותר של הנשמה כדי לבצע זאת. עבודה זו נקראת, עבודת הברורים.

ישנה עבודה נוספת שעל היהודי לעשות! לפעמים אדם יכול לחוש שמישהו או משהו מנסים למנוע ממנו מלקיים את מה שה' רוצה. אולי יורד גשם בסכות, והוא מרגיש שהוא לא צריך לאכול בסכה או ללכת למבצעים או אולי הוא רוצה לקיים מצוה אבל חושש שמישהו יצחק עליו או יאמר לו משהו לא יפה. במצב כזה אדם צריך להשתמש בכח החזק יותר של הנשמה ולחשב על כך שאין שום דבר בעולם שיכול למנוע ממנו מלקיים את מה שה' רוצה. הוא צריך להרגיש חזק ולא לחשוב על הדברים האלו כלל. הוא צריך לצאת למבצעים ולקיים את המצוות או כל מה שהוא יודע שזה נכון לעשות. (פעמים רבות, הדברים מהם אנו חוששים בכלל אינם נכונים. ה' רק גורם לנו לחשוב אותם כדי שנשתמש בחלק הנעלה יותר של הנשמה - ביחידה). עבודה זו נקראת עבודת הנסיונות.

היום הרבי אומר לנו שכשיהודי מקים את עבודת הנסיונות, הנשמה שלו מאירה! זה גורם לו להרגיש כל כך טוב עם מה שה' רוצה ושום דבר אחר לא מרגיש חשוב בגלל, אפילו לא הדברים הגשמיים כמו אכל טעים או דברים שנחמד לו לעשות בזמנים אחרים. הוא רק נלהב לקיים את מה שה' רוצה ומרגיש זאת בכל גופו.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה קכ"ד, מצוות עשה פ"ח, פ"ג מצוות לא תעשה קנ"ה

1. **מצוות לא תעשה קכ"ד** - חלק המנחה השיף לכהן, אסור לעשותו חמץ
2. **מצוות עשה פ"ח** - הכהנים צריכים לאכול את שיירי המנחות מהקרבנות, חלקים שלא מקריבים על גבי המזבח.

3. **מצות עשה פ"ג** – כשמבטיחים להביא קרבן במתנה לה', יש להביאו עד לרגל הבא (פסח, שבעות או סכות).

4. **מצות לא תעשה קנ"ה** – אסור לדחות את הבאת הקרבן שהבטיחו להביא.

רמב"ם / הלכות מעשה הקרבנות פרקים י"ג, י"ד, ט"ו

היום לומדים עוד הלכות על הבאת הקרבנות:

פרק י"ג - לומדים אודות סוגים שונים של קרבן מנחה, וכיצד מקריבים אותם. ישנם סוגים שונים של קמח- סלת וכל סוג צריך להביא בקרבן באפן אחר

פרק י"ד - לומדים אודות מי שמבטיח להביא קרבן, ומה קורה אם הבהמה מתה או אם הוא נזדר להביא קרבן של מישהו אחר.

פרק ט"ו - לומדים על נדרים שאינם ברורים כל כף, למשל אם אדם מבטיח חלק של בהמה בקרבן עולה והרי קרבן עולה כלו על גבי המזבח. לומדים גם מה קורה אם מישהו משנה את דעתו או נזדר נדר על תנאי.

דרכי החסידות / אושפיזין - יעקב אבינו והאדמו"ר הזקן

בכל יום בסכות ישנם אורחים שבאים לבקר אותנו. האורחים האלה מאד מיחדים. רק צדיקים גדולים יכולים לזכות ולראות אותם. ועם כל זה אנו יודעים שהם מגיעים! קוראים לאורחים אלו "אושפיזין" שהיא מילה בארמית שמשמעותה אורחים.

הזוהר אומר שהאורחים המיחדים האלו באים יחד מדי יום, אבל ישנו אורח מרכזי והיתר הם המלוים שלו. היום אורח הכבוד שלנו הוא **יעקב אבינו**.

האדמו"ר הרי"צ אומר שהרביים, החל מהבעל שם טוב, גם הם באים מדי יום להתארח אצלנו. הם מכנים "האשפיזין החסידים". אחד מהם הוא האורח המרכזי והאחרים מתלוים אליו. האשפיזין של היום הוא **האדמו"ר הזקן**.

יעקב אבינו והאדמו"ר הזקן היו שניהם מיחדים בלמוד התורה שלהם.

יעקב אבינו למד תורה יומם ולילה. (האבות ידעו את כל התורה עוד לפני מתן תורה) אנו יודעים שהוא למד בישיבה שנים רבות לפני שברח לביתו של לבן, וגם כשהיה בבית לבן, למד תורה כל הזמן.

למוד התורה של האדמו"ר הזקן גם הוא מיחד. הוא כתב את ספר התנאי והשולחן ערוך שני ספרים חשובים מאד בלמוד תורה.

אנו צריכים ללמד מהאשפיזין של היום ולהוסיף חיות בלמוד התורה שלנו.

גאולה ומשיח / הושענות

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

אם הייתם זוכים להכנס לבית המקדש בסכות, הייתם רואים מחזה שונה ומרהיב.

על המזבח היו שעונות ערבות מאד מאד ארבות. הם היו כל כף גבוהות עד שהקצה שלהן היה כפוף על גבי המזבח.

הלכה למשה מסיני, בני ישראל צריכים לאחז את הלולבים ולהקיף את המזבח. תוכף כדי ההקפה

אומרים את המלים: "אנא ה' הושיע נא".

ביום השביעי של סכות, בני ישראל היו נושאים את הלולבים ומקיפים את המזבח שבע פעמים.

זו הייתה אחת המצוות המיוחדות של חג סכות המיוחד במינו בבית המקדש.

יהי רצון שנזכה לראות את עבודת בית המקדש שוב, בבית המקדש השלישי בקרוב ממש.

(ראה רמב"ם, הלכות שופר סכה ולולב פרק ז')